

**„Mindent egy lapra tettem fel...”
Beszélgetés dr. Túri Ibolyával**

Túri Ibolya 1993-ban lépte át először a Kút völgyi út kapuját, szakmai élete évtizedek óta köti az alma materhez. Bejárta a konduktori és az oktatói pálya majd minden lépcsőfokát, jelenleg tudományos dékánhelyettesként a kar tudományos életéért és utánpótlásáért, valamint a kari kutatásokért felelős, de lelkes szurkolója, pártfogója és szervezője az ergométeres bajnokságoknak is.

Miért a Pető?

Tudatosan választottam, van egyébként a családban érintettség: az unokaöcsém fejlődési rendellenességgel született, nem fejlődött ki rendesen a csípőcsontja, protézis kapott és már teljes értékű életet él. Abban biztos voltam, hogy az utam valahova a pedagógia területére fog vezetni, abban tudatos voltam, hogy nagyon utána néztem annak, hogy milyen pedagógiai területek léteznek, miből lehet választani. Amikor a képzésről olvastam az akkori felvételi tájékoztató könyvben, amiben egyébként nagyon részletesen bemutatták a képzést, akkor éreztem, hogy ezt szeretném csinálni. Volt ezen kívül még egy vállalásom magam felé: elhatároztam, mivel tudtam, hogy az első naptól bekerülünk a gyakorlóterületre, hogy az első benyomás fogja eldönteni számomra azt, hogy maradok-e a pályán vagy sem.

Előtte hallottál már a képzésről?

Hallottam a magyar tanáromtól annak idején a felvételi előtt, amikor gondolkodni kellett azon, hogy mit írjunk be első helyre, és akkor ő mesélt arról, hogy létezik ez a lehetőség is. Ettől függetlenül hatalmas meglepetést váltott ki az iskolában, hogy ide jövök, és emlékszem, amikor átvettem az érettségi bizonyítványomat, akkor úgy búcsúzott el tőlem az igazgató, hogy nagyon büszkének számított rám, hogy a Petőbe jövök. És ami különleges, hogy három évvel később ugyanebből az iskolából Földesi Renáta is követett a Petőbe, úgyhogy nekünk ilyen értelemben nagyon hosszú időre visszanyúló közös gyökerünk van.

Melyik volt ez az iskola?

Pestszentlőrincen egy közgazdasági szakközépiskola volt. Érdekes, hogy egyébként nagyon szerettem a közgazdaságtant, a statisztikát, bár a kedvenc tantárgyam a történelem volt, sőt, már akkor is játszadoztam a jogi egyetem gondolatával, de a pedagógiai terület hívása sokkal erősebb volt. Aztán persze később a jogi egyetem is eljött az életembe, de ez csak a Pető után következett.

Emlékszel még arra, hogy mit jelöltél még be a felvételi lapon?

Semmit. Egyedül csak a Petőt. Mindent feltettem egy lapra, annyira úgy éreztem, hogy ilyen erős ez az elhívás, hogy nem is gondolkodtam azon, hogy lehetne B vagy C verzió.

Milyen volt akkor a Petőbe járni? Hogyan emlékszel vissza az első napokra?

Nagy-nagy csoportok voltak, arra emlékszem, hogy rengeteg gyerekkel volt tele, mind a Kút völgyi épület, mind pedig a Villányi úti. Mégis, ennek ellenére családias volt. Ezt az arculatát, amit egyébként most is látunk, hogy bensőséges, mindenki név szerint ismeri egymást, akár az oktatókat, akár a hallgató társakat, az ugyanígy volt. Nagyon lelkes voltam. Arra emlékszem vissza, hogy az első naptól kezdve úgy éreztem, hogy itt van a helyem, hogy valamiért ide kellett jönnöm, nekem itt dolgom van, ez az érzés sohasem, azóta sem változott. Talán szerencsém is volt, talán sorszerű is volt, hogy végig olyan oktatóim voltak, illetve végig olyan konduktív

csoportokban dolgoztam és olyan gyakorlatvezető konduktoraim voltak, akikre a mai napig példaként nézek fel: Hári Mária, Herczeg Mária, Dombi Marika; Székely Ferencről pedig megtanulhattuk a segédeszköz-készítés csínját-bínját. De természetesen nem maradhat ki a felsorolásból Balogh Erzsébet és Kozma Ildikó sem. A csoportokban meghatározók voltak számomra a gyakorlatvezetők: Juhász Annától, Balogh Andreától nagyon sokat tanulhattam. Juhász Annához vissza is kérttem magam – emlékszem, hogy az iskolán kérték, hogy maradjak ott végzés után, de nagyon visszahúzott a szívem a IV/IV-es csoportba. Ez a csoport is megint egy közös bölcső sokakkal, Renátával, de sok, azóta oktatóvá vagy gyakorlatvezetővé vált konduktorral is.

Volt már akkor is többféle specializáció?

Mi tanítóként végeztünk, akkor ez önálló szakmát adott, ez az a bizonyos konduktor-tanító diploma, ami teljes óraszámban magába foglalta a módszertani tárgyakat is. Emlékszem, az akkori fiatal oktatók közül Matos László, Mascher Róbert, Pintér Henriett is tanítottak, ők is akkor érkeztek az intézetbe, velünk együtt indult el az ő itteni oktatói pályafutásuk is.

Tovább is tanultál...

Igen, tettem egy vargabetűt, először a jogi egyetem irányába, mert már hallgatóként is nagyon érdekelt az esélyegyenlőség, fogyatékosügy szabályozása, kérdésköre, úgyhogy Pécsen is ebben a témában írtam a szakdolgozatomat, ebben végeztem kutatásokat. Egy kicsit még maradtam és elvégeztem az európai jogi szakjogász képzést, de nagyon szerettem volna a konduktori tevékenység mellett az oktatói lehetőségeket is kipróbálni, így az ELTE-re jelentkeztem a neveléstudományi mesterképzésre, itt szereztem bölcsészdiplomát és innen folytattam aztán az ELTE doktori iskolájában a tanulmányaimat.

Nem tudok olyat mondani, amit ne hasznosítottam volna itt a Petőben a tanulmányaimból. Akár a tudást, amit a nagyon magas színvonalú kurzusokról hoztunk az ELTE-ről. Olyan nagy nevektől volt szerencsém tanulni, mint Falus Iván, Golnhofer Erzsébet, Szivák Judit, Rapos Nóra, Nádasi Mária vagy Hunyadi Mária, akik olyan értékrendet és szemléletet képviselnek, melyek számomra mértékadóak, másrészt pedig olyan, a gyakorlatban alkalmazható kompetenciákat alakítottak ki bennünk, amiket nemcsak az oktatói munkámban, hanem a mindennapi életben is alkalmazhatok, kamatoztathatok a problémamegoldástól kezdve a kommunikáción át egészen az attitűd-formálásig. A mai napig nem tudok bemenni az óráimra a hallgatóim közé úgy, hogy mondandóm kizárólag a tananyagra szorítkozzon, feladatomban érzem, hogy ezen alkalmakkor is szemléletet, hozzáállást formálhassak, értéket közvetíthessek.

A jogi egyetemen tanultak ugyanígy nagy segítségemre voltak a petős éveim során. Egy ideig az akkori rektor mellett főtitkárként dolgoztam, és bízom benne, hogy a jogi tevékenységem hozzá tett az intézmény akkori életéhez, boldogulásához is. Voltak az életemnek olyan szakaszai is jóval később, amikor az oktatás mellett máshol, más területen dolgoztam, ügyvédi irodában vagy kormányhivatalnál, ott pedig úgy érzem, hogy a konduktori kompetenciáimat tudtam kamatoztatni és igyekeztem becsempészni néhány petős dolgot, értéket azokba a világokba is. Így segítettem hozzá a kormányhivatalt a Családbarát munkahelyi cím elnyeréshez, kialakítottunk baba-mama szobákat valamennyi járási hivatalban, de lehetővé tettük a gyors és akadálymentes ügyintézkést a fogyatékkal élők és a várandósok számára is.

Diploma után rögtön itt kezdél el dolgozni?

Igen, rögtön abban a bizonyos IV/IV-es csoportban. Rengeteget tanultam ebben az időszakban, hogy hogyan lehet átalakítani azt a rengeteg gyakorlati tapasztalatot tudássá, közvetíthető tudássá. Nagyon termékeny évek voltak, amelyek megmutatták, hogyan lehet konduktornak konduktortól, konduktornak hallgatótól, hallgatónak konduktortól tanulnia.

Sosem engedtem el a Petó kezét, még akkor sem, amikor nem itt dolgoztam főállásban. Van egy láthatatlan köldökzsinór, amely végigkísér azóta, hogy betettem ide a lábamat 1993-ban, ide, a Kút völgyi útra, végig tanítottam mellette akár óraadóként, akár főállású oktatóként: mindig azt érzem, azt érzem azóta is, hogy van itt feladatom, itt van az „ügy”, ami miatt nem tudtam és nem is akartam soha elszakadni innen. Nagyon szeretek tanítani, engem mindig feltölt, ha a kurzusaimon ott lehetek, legyen ez egy szeminárium vagy egy tanköri csoportos kurzus. Nagyon jó érdeklődő, nyitott, a szakma iránt elkötelezettséget mutató hallgatókkal találkozni, együttgondolkodni.

Mi volt konduktorként a legnagyobb kihívás és kapcsolódóan a legnagyobb siker?

Millió és egy ilyen élményem volt. Úgy gondolom, hogy a legapróbb siker is siker, de egy dolgot biztosan tudok: rengeteg súlyosabb állapotú gyermek volt a csoportunkban, ami mindenképpen kihívást jelentett konduktoroknak, hallgatóknak egyaránt, akiknek a vezető tünetei mellett olyan szekunder tünetei is voltak, mint a beszédképtelenség vagy a súlyos értelmi érintettség, de olyanok is voltak, akik nagyon nehéz szociális körülmények közül érkeztek, és mi tudtuk, hogy a Petó az egyetlen esélyük. Siker volt minden egyes apró mozzanat, amit megtanultak a kezeim között, és úgy gondolom, hogy bár volt ilyen, de nem az a legnagyobb siker, amikor elindul egy gyermek a kezeim között, de számomra ugyanakkor eredmény és élmény volt, amikor először ráfogott a kanálra és a szájához tudta vinni azt egyedül. Ha neki sikere volt, az az én sikerem is volt.

Külföldi gyermekekkel is dolgoztál?

Igen, több külföldi projektben is részt vettem gyermekek csoportos nevelésében sok éven keresztül, ezek is ugyanúgy gazdagítottak emberileg és szakmailag egyaránt. Magyarországon magától értetődő, hogy létezik a konduktív nevelés és a Petó, ahová szakértői vélemény alapján bárki megérkezhet. Külföldön számomra példaértékű az a szülői összefogás és támogatói rendszer, ami lehetővé teszi, hogy ott is elérhető legyen a konduktív nevelés, mindig nagy tisztelettel néztem az ilyen kezdeményezésekből kinövő projekteket, intézményeket. Emlékszem, az első külföldi kiküldetésem során tíz hetet töltöttem Angliában. Sosem gondoltam úgy akkoriban, hogy nekem bármilyen gyökereim is lennének, hogy honvágyam lehet, nagyon fiatal voltam tele tettvággyal és inspiráló is volt egy más kultúrát megismerni. De azon a nyáron, a nyolcadik hét tájékán elkezdtem érezni azt, hogy nagyon hiányzik minden, ami itt Magyarországon, Budapesten vagy akár ebben a kis közösségben, akkori nevén a Petó Intézetben van. És onnantól tudtam, hogy vissza kell jönnöm, itt a helyem, mert van valami „ügy”, amiért itt kell lennem.

Miben más a mostani Petó, mint amikor te voltál itt hallgató?

Ha köré kellene rajzolni egy körívet, akkor nagyon sok egyéb tényező jelenne meg a mostani Petó mellett. Egyrészt van egy megváltozott társadalmi elvárás, amelyek alakítják a mindennapjainkat, van a szakmaterületnek egy megváltozott elvárás rendszere, egész mást kell teljesíteni, mint ami 25 évvel ezelőtt volt mértékadó.

Nyilván változott a munka világa is, ami újszerű elvárások és kihívások elé állít bennünket, ilyen értelemben pedig a kollegiális, illetve a hallgatókkal való kapcsolataink is változtak. Úgy gondolom, hogy teljes mértékben megváltozott a körülöttünk lévő világ és ehhez nekünk rugalmasan alkalmazkodni kellett.

Hogyan látod a konduktív pedagógia jövőjét?

Ha nem lennék biztos a jövőben, a pozitívan alakuló jövőben, akkor nem vállaltam volna el a tudományos dékánhelyettesi szerepet. A két évvel ezelőtti döntésem háttere is az volt, hogy úgy érzem, rengeteg tennivalónk van a konduktív pedagógia ügyének mentén, annak megismertetésében, de még inkább ennek a szakmai, pedagógiai, nevelési tevékenységnek a tudományos alapokra való helyezésében. Úgy látom, hogy bár a folyamat elején tartunk, de elindultunk és jó az irány a Semmelweis Egyetem támogatásával, nyitottságával. Optimista vagyok, és azt gondolom, hogy méltó helyére tudjuk tenni a konduktív pedagógiát.

Tudományos dékánhelyettesként mi a legfőbb célkitűzésed?

Olyan vizsgálatok, mérések elindítása és végrehajtása, amelyek az eddigi eredményeink transzparenssé tételét szolgálják – ez a legfőbb célom. Ilyenformán a legfőbb feladatunk egy szolgálat, mert amit mi megtapasztalunk a gyakorlatban, azoknak az eredményeknek tudományos keretekben való közzététele feladatunk, mégpedig kutatásokkal kutatási eredményekkel alátámasztva. Nem újszerű ez az igény, hiszen Hári Máriaék is megkezdték ezt a tevékenységet, de időről időre újra kell gondolni a hogyanját és mikéntjét ennek a feladatnak.

Nagy örömünkre szolgál az, hogy a Gyógyszerésztudományi Karral közös kutatásunk engedélyezésre került és vizsgálhatjuk a zsályakrém alkalmazásának hatékonyságát, de folyamatban van több kutatás engedélyeztetése is például az Egészségtudományi Karral egy elektromágneses vibrációs eszköz alkalmazása cerebrális parézissel élő gyermekek körében. Tervezünk további kutatásokat is, és nem titkoltan szeretnénk megcélozni az egyetem összes karát közös kutatási projektekkel.

Számomra a legfontosabb, hogy az identitásunkat megtartva és megőrizve a konduktív neveléshez és konduktorképzéshez kapcsolódó vizsgálatokat helyezzük előtérbe, ezeket a projekteket szeretném támogatni és ezek tudományos háttérét megteremteni.

Hogyan motiválnád a hallgatókat a tudományos műhelyekben való részvételre?

A motiváció teljesen naprakész, éppen a minap fejeztem be egy előterjesztést a Kari Tanács felé. Szabadonválasztott tárgyként két kutatási műhelyt indítottunk, most arra tettem javaslatot, hogy ezt a lehetőséget a konduktorképzés mind a nyolc félévére bővítsük ki, így téve lehetővé, hogy a hallgatók képzésük során bármikor csatlakozhassanak a kutatási műhelyekhez kreditpontot érő kurzusként, belépést nyerve így a kutatási, tudományos életbe. Úgy gondolom, hogy minél előbb megkezdhető a hallgató kutatóvá nevelése, annál eredményesebb lesz ez a törekvésünk is.

Milyen lehetőségeik vannak a konduktoroknak, hogyha elvégezték az alapképzést?

Eddig is választhattak persze MA képzések közül, de nagy örömömre szolgál az, hogy 2022 őszétől terveink szerint a konduktor MA képzés is elindul, melynek elvégzése egyenes utat jelenthet az egyetem valamely doktori iskolájába való bekapcsolódásra is. Akár az oktatói életpálya is megnyílhat számukra, akár pedig a nagyon fontos kutatói utánpótlás-nevelés is biztosított ilyen módon.

Mit üzenél a hallgatóknak?

Először is azt üzenem: jó helyen vannak. Merjenek kiállni azért a célért, amiért ezt a képzést választották, hiszen a képzés nagyon nyitott és gazdag múltú abban a vonatkozásban, hogy egyéni célokat támogasson. Javaslom, hogy próbálják ki magukat a lehető legtöbb területen és legyenek olyan elkötelezettek, mint a most őket oktató kollégák.

Az interjút készítette:
Vona Zsófia